

rette Basis for Spørgsmaalets Løsning. I det hele taget tror jeg, at Socialdemokratiet har Vren af, at dette Spørgsmaal rykker længere og længere frem, og forhøventlig vil ogsaa den Tid en Gang komme, da det vil blive løst paa den rette Maade. Det har derfor været mig en Tilfredsstillelse, at det ærede 10de kongevalgte Medlem (Goos), som hører til den Side, der har rejst Kampfanen mod Socialdemokratiet, har udtalt, at det er en smuk og human Tanke og Følelse at ville støtte de gamle paa en sjaanjom Maade. Jeg tager dette til Indtægt for en af de Bestræbelser, som Socialdemokratiet har udfoldet. Hvorledes det kan forjones med den hidfige Kamp mod Socialdemokratiet, maa jeg overlade til andre at finde Forbindelse imellem. Ved Siden heraf fremkom det ærede 10de kongevalgte Medlem med Udtalelser, som jeg maa gøre nogle korte Bemærkninger imod. Det ærede Medlem udtalte saaledes, at naar man hjalp de gamle uden at fordre Selvhjælpsbetingelsen, svækkede man Vysten hos dem til at sørge for sig selv. Jeg tror ikke; det kan paastaas, al den Stund man i det bestaaende Samfund har slaaende Eksempler paa, at dette, at Folk vide, at deres Alderdom er betrygget, ikke betager dem Vysten til at arbejde, ikke i mindste Maade betager dem Vysten til at sørge for sig selv paa den bedst mulige Maade. Jeg sigter derved til Pensioneringen af Embedsmænd; de Statsembedsmænd, der ere pensionsberettigede, have jo deres Alderdom fuldt ud betrygget, og jeg har ikke fra nogen Side hørt, at det har svækket Embedsmændenes Ansvarfølelse eller svækket deres Arbejdsøve eller i det hele taget paa nogen Maade virket skadeligt paa dem. Hvorledes kan det da virke skadeligt overfor andre Menneſter, som høre til ganske det samme Samfund? Det kan jeg ikke forstaa. Ligeledes bemærkede det ærede 10de kongevalgte Medlem, at han ikke kunde gaa med til, at disse Folk, som her er Tale om, skulle have Valgret; ganske vist betingelsesvis gif det ærede Medlem med dertil alligevel, men han var ikke ganske enig med Lovforslaget. I den Henseende forekommer det mig heller ikke, at det er noget, som han har Grund til at anke over, thi Embedsmændene, som jo faa deres Alderdomsforsørgelse af Staten, dem vil der dog ingen Grund være til at berøve Valgretten af den Grund; hvorfor skal det faa være en Grund til at berøve andre deres Valgret? — Der- som dette Lovforslag forelaa her saaledes, at man ved Forhandling kunde opnaa at forbedre det, ja vilde min Stilling dertil være noget anderledes, end den er, men det er jo

gentagne Gange udtalt fra forskellige Sider, at der i dette Lovforslag ikke kan foretages Forandringer, i alt Fald ikke af nogen væsentlig Betydning. Naar dette er Tilfældet, kan jeg trods det, jeg nylig har udtalt i principiel Henseende, ikke give det min Stemme. Det ærede 10de kongevalgte Medlem, som jeg nylig har omtalt, gav egentlig Forslaget sin rette Karakter, idet han betegnede den tidligere § 64 i Fattigloven som det oprindelige Forslag. Dette Forslag er altsaa kun en Omarbejdelse af denne § 64, og det er altsaa kun Fattighjælp, som ikke skal regnes for Fattighjælp, som der staar i den oprindelige § 64 i Fattigloven. Jeg har hovedsagelig mod dette Forslag, at det er faa fuldtud bygget paa Vilkaarlighed; jeg ser ikke, at det paa noget Punkt giver de gamle en Ret; og det, som jeg maa fordre med Hensyn til en Alderdomsforsørgelse, er dette, at de Folk, der skulle komme ind under den, maa have en Ret til noget bestemt, saaledes at det ikke er ydmygende for dem at modtage det, saaledes at de vide, hvad de faa, og vide paa Forhaand, at deres Alderdom er fuldt ud betrygget uden nogen som helst ydmygende Betingelse. Men her i dette Lovforslag er det helt igennem vilkaarligt; der er ikke noget bestemt. Det ærede 2det Medlem for 11te Kred (Th. Nielsen) har nok sagt, at naar Betingelserne ere opfyldte, faa er der en Ret. Ja, men disse Betingelser ere faa skarpe, og hvad der faa bydes dem som Ret, naar disse Betingelser opfyldes, er faa vagt og ubestemt, at jeg ikke kan opdage, hvad Retten er. Af disse Betingelser skal jeg komme ind paa en enkelt, nemlig den, som siger, at vedkommende ikke maa have nydt Fattighjælp fra det 50de—60de Aar. Overstriften over Lovforslaget siger, at det skal være „værdige“ trængende. For en Mand, der har modtaget Fattighjælp, eller en Kvinde, der har modtaget Fattighjælp, netop i den Alder, hvor det gaar ned ad Bakke med Arbejdsraften, hvor der er mange, der miſte Arbejdsøven i forskellige Henseender, og som derfor ville være nødt til at ty til andres Hjælp, skal det, naar han er kommen under Fattigvæsenet, altsaa have den Virkning, at han ikke mere skalde betragtes som værdig trængende. Paa den anden Side kan en Person meget godt have nydt Fattigunderstøttelse hele sit Liv indtil det 50de Aar, han vil lige godt betragtes som værdig; men den, der blot en Gang, om ikke i den vanskeligste faa dog i en af de vanskeligste Aldere i sit Liv er bleven nødt til at komme under Fattigvæsenet, betragtes ikke som værdig.